

Arrest

nr. 221 383 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2019.

Gelet op de beschikking van 16 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 16 november 2017 de vluchtelingenstatus verkregen hebben in Griekenland met een daaraan gekoppelde verblijfstitel geldig tot 20 november 2020. Deze vaststelling wordt door verzoekers niet betwist.

In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.2. Verzoekers herhalen hun persoonlijk wedervaren in Griekenland. Zij verwijzen tevens naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeren uit landeninformatie ter zake. De Raad merkt op dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreken blijven nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroepen met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting en gezondheidszorg waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft diens persoonlijke situatie, geen toegang hadden tot de Griekse gezondheidszorg voor hun medische problemen en dat zij mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als erkend vluchteling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoekers verwijzen naar de aan het verzoekschrift gevoegde "inschrijving prescreening" waarin te kennen wordt gegeven dat verzoeker zichtproblemen heeft door een hersenaandoening, verzoekster gehoorproblemen heeft en hun zoon aan astma lijdt, en betwisten dat zij in Griekenland de nodige medische en financiële begeleiding kregen, ook wat betreft huisvesting, doch slagen er hiermee niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen, nu zij niet verder komen dan het herhalen van hun verklaringen afgelegd voor het CGVS, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissingen.

In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden, blijkt uit de gegevens vevat in het administratief dossier dat zij wel degelijk telkens de medische hulp kregen die zij nodig hadden. De bestreden beslissing duidt dienaangaande het volgende aan:

"Voorts verklaart u dat u Griekenland hebt verlaten omwille van de behandeling (CGVS, p. 15). Uit de verklaringen van u en van uw vrouw blijkt dat u zelf meermaals gezondheidsproblemen hebt gekend in Griekenland. Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat u telkens de hulp kreeg die u nodig had (CGVS, p. 5, p. 8, p. 14 & CGVS 18/16101B, p. 6, p. 8).

Ook uw zoon, die aan astma zou lijden, zou kon in Griekenland rekenen op een gepaste behandeling (CGVS, p. 13 & CGVS 18/16101B, p. 6).

Uw vrouw kreeg in Griekenland geen behandeling voor haar gehoorproblemen. Uit haar verklaringen blijkt evenwel dat ze een gehoorapparaat draagt dat ze al had in Turkije, en dat ze daarmee grotendeels geholpen is (CGVS 18/16101B, p. 2). Nog blijkt dat, toen uw vrouw om gespecialiseerde hulp vroeg, er voor haar wel een afspraak werd gemaakt in het ziekenhuis (CGVS 18/16101B, p. 6). Geenszins blijkt hieruit dat zij geen toegang zou hebben gehad tot de Griekse gezondheidszorg, integendeel.

U en uw vrouw verklaren nog dat uw vrouw in Griekenland een miskraam kreeg nadat zij in het ziekenhuis bepaalde medicatie had gekregen (CGVS, p. 14-15 & CGVS 18/16101B, p. 4). Om te beginnen kan u niet aantonen dat de miskraam veroorzaakt werd door een medische fout, het onterecht toedienen van een pil, zoals u beweert. U verklaart immers dat uit één echografisch onderzoek bleek dat het ongeboren kindje al twee dagen voor het toedienen van deze pil was gestorven. Uit een ander onderzoek zou dan weer zijn gebleken dat het kindje op de dag van de het toedienen van die pil zou zijn overleden (CGVS, p. 14-15). U toont bijgevolg geen causaal verband aan. Bovendien hebben jullie ook geen poging gedaan om beroep te doen op de Griekse overheid voor bescherming. U hebt namelijk geen klacht ingediend na de miskraam van uw vrouw (CGVS, p. 15). U verklaart dat het geen zin had, omdat [de dood van het kindje] de wil van god zou zijn geweest (CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, zelfs al zou er sprake zijn van een medische fout, dan nog kan – hoe betreurenswaardige dergelijke gebeurtenis ook is – hier niet uit afgeleid worden dat de Griekse overheid in gebreke zou blijven wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg voor u en uw familie.”

Wat betreft verzoekers' verklaringen over het gebrek aan onderdak bij aankomst in Griekenland, blijkt uit de bestreden beslissing het volgende: “blijkt uit uw verklaringen dat de periode dat u geen onderdak genoot van betrekkelijk korte duur was. Daarna kon u rekenen op opvang in een kamp, waar u eveneens voedsel, en later geld om voedsel te kopen aangeboden kreeg (CGVS, p. 8-9, p. 12-13 & CGVS 18/16101B, p. 5-6). Noch voor uw opvang in het kamp, noch erna hebben jullie de moeite gedaan om zelf huisvesting te zoeken (CGVS, p. 12 & CGVS 18/16101B, p. 6). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat jullie hierin een meer actieve houding zouden hebben aangenomen. U kon zich op zijn minst informeren over de mogelijkheid hulp te krijgen bij het zoeken naar huisvesting. Uit jullie verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat de Griekse overheid in gebreke is gebleven wat betreft jullie toegang tot huisvesting.”

De stelling dat verzoekers het risico lopen op dakloosheid, honger en een gebrek aan medische zorgen wanneer zij zouden terugkeren naar Griekenland waardoor zij op lange termijn het risico lopen te sterven of in hun fysieke integriteit te worden aangetast, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers in concreto aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande tonen verzoekers nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebben verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen

inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken.

Verzoeker geeft voorts onder verwijzing van een persartikel, op algemene wijze aan dat het geweld tegen vluchtelingen in Griekenland in 2017 en 2018 drastische toename, zonder deze informatie concreet op hun situatie te betrekken. Dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in Griekenland werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Verzoekers maakten overigens ten overstaan van de asielinstanties geen enkel gewag van racisme of haatmisdrijven in Griekenland ten overstaan van hun persoon.

In de mate verzoekers artikel 3 EVRM geschonden achten, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers' levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3. Waar verzoekers opmerken dat verzoeker twee broer in België heeft die erkend zijn als vluchteling, dat zij in feite deel uitmaken van hun gezin en dat hen overplaatsen naar Griekenland een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat, daargelaten de vraag of verzoekers en de broers van verzoeker beschouwd dienen te worden als een "gezin" in de zin van artikel 8 van het EVRM, de bestreden beslissingen er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissingen houden enkel in dat verzoekers hun aanvraag om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. De betreffende beslissingen houden dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat verzoekers definitief van hun (schoon)broers worden gescheiden. Verzoekers maken met hun betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2019, stellen de verzoekende partijen dat zij geen opmerkingen hebben. Daar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 3 mei 2019 geen daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleren aangaande de in de beschikking van 27 maart 2019 opgenomen grond, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten, minstens geenszins ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS